

## Arrest

nr. 59 770 van 15 april 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 februari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Mevrouw L.H. van Nederlandse nationaliteit, dient op 4 januari 2010 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

Mevrouw L.H. wordt op 7 juni 2010 in het bezit gesteld van een E-kaart (verklaring van inschrijving als EU-burger).

Op 14 september 2010 dient verzoeker van Afghaanse nationaliteit en echtgenoot van mevrouw L.H. een aanvraag in van een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot.

Op 23 december 2010 stelt de lokale politie een samenwoningsverslag op waaruit blijkt dat de politie zich tien keer heeft aangeboden in de periode 3 december – 23 december 2010, dat verzoeker er één

maal aangetroffen werd, zijn echtgenote nooit. Verzoeker verklaarde dat hij in Brussel verbleef. In dit verslag wordt ook vermeld "De vrouw werkt en woont in Nederland, de kinderen gaan in Nederland naar school en wonen ook in Nederland". Uit buurtonderzoek blijkt dat enkel verzoeker af en toe wordt gezien.

Op 23 december 2010 wordt een voorstel opgemaakt om verzoekers echtgenote ambtelijk te schrappen.

Op 9 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

*In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 14.09.2010 door N., F. M., geboren te K., op 21.03.1960 en van Afghaanse nationaliteit geweigerd.*

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

*Reden van de beslissing:*

*Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

*Artikel 40bis, § 2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: 1 ° de echtgenoot of vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.'*

*Uit het samenwoonstverslag dd 23.11.2010 blijkt dat de referentiepersoon (de echtgenote van betrokkene) niet op het opgegeven adres verblijft, maar wel in Nederland. Voor de referentiepersoon en het kind van betrokkene werd een voorstel ambtelijke schrapping opgesteld.*

*Ook betrokkene werd slechts éénmaal aangetroffen. De politie bood zich op verschillende data en uren aan op het opgegeven gezamenlijke adres. Enkel op 23.12.2010 kon betrokkene aangetroffen worden.*

*Betrokkene verklaart dat hij in Brussel verbleef. Uit de burenbefragung blijkt verder dat enkel de man af en toe gezien wordt. Zijn echtgenote en kinderen verblijven in Nederland. De echtgenote werkt in Nederland en de kinderen gaan er naar school.*

*Betrokkene kan zich bijgevolg niet bij de referentiepersoon voegen en voldoet daarom niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 1 ° van de wet van 15.12.1980.*

*Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.*

*(...)."*

## 2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

## 3. Onderzoek van het beroep

### 3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

*"SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSVERPLICHTING (artikel 149 Grondwet en inbreuk op de wet inzake de motiveringsplicht van bestuurshandelingen d.d. 29/07/1991, B.S. 12/09/1991, in fine art 3 EN DE ALGEMENE RECHTSBEGINSELEN INZAKE GOED EN BEHOORLIJK BESTUUR ALSMEDE DAT VAN DE RECHTSZEKERHEID (Cas 13/02/*

*1997, Arr.Cass. 1997, 212, Pas 1997.L 223, en RW 1997-98, 400; Cas. 07/12/1998, Arr.Cass.1998, 1096)*

*De aangegeven 'REDENEN VAN DE BESLISSING' inzake de regularisatie aanvraag, die de facto de motivering uitmaakt van de bestreden beslissing is ontoereikend, zowel in feite, als in rechte omdat een aantal kapitale, en humanitair zeer zwaarwichtige elementen hetzij over het hoofd gezien werden, of minstens, bewust of onbewust, buiten beschouwing worden gelaten.*

*De bestreden beslissing besluit tot ONGEGRONDHEID van de aanvraag op grond van onvoldoende bewijs van de feitelijke samenwoning tussen appellaat en DE REFERENTIE-PERSOON (zijn*

*echtgenote, die Nederlandse nationaliteit heeft), want in Nederland zou wonen. Dit FEIT wordt formeel betwist en ontkend.*

*Wanneer de echtgenote van appellant om haar inschrijving verzocht was er duidelijk GEEN probleem, want zij werd, na positieve woonstcontrole effectief ingeschreven. Ook toen, zoals tot op heden, was zij werkzaam bij dezelfde werkgever nl, in (...), te LEDEACKER (Nederland) — nabijheid Apeldoorn en Arnhem, wat een verplaatsing vergt van tussen de twee en, drie jaar, afhankelijk van de verkeersdrukte! Gevolg daarvan is dat de echtgenote van, appellant s' morgens zeer vroeg dient te vertrekken (om 6 uur) en eerst s' avonds laat (rondom 21 uur) thuis komt! Logisch dat overdag de echtgenote van appellant nooit was aan treffen in de woonplaats, doch dit doet geen afbreuk aan het FEIT dat zij er wel effectief woonachtig is en de nachten, zowel als de weekends doorbrengt.*

*Dat de buurt de echtgenote van appellant niet vaak zien is aannemelijk en niet te verwonderen vermits zij vertrekt wanneer de burens nog slapen, en pas terug thuis komt wanneer de meeste burens reeds hun rolluiken hebben neergelaten, zeker in de winterperiode, tijdens dewelke de betwiste vaststellingen zouden zijn gedaan.*

*Bovendien wordt nergens vermeld dat bij de woonstcontrole's steeds alle kledij, cosmetica, persoonlijke voorwerpen en goederen van de echtgenote van appellant in de woning werden aangetroffen en beschikbaar waren.*

*Vanzelfsprekend zoekt de echtgenote van appellant in België naar een passende tewerkstelling met een vergelijkbare verloning. Het blijkt immers -want dat was ook een voorwaarde om in België ingeschreven te kunnen worden!- dat de echtgenote van appellant een inkomen heeft van rondom 1.800-EURO per maand — zie loonfiche 30/01/2010 - bijlage stuk 3,*

*Dat onmiddellijk initiatieven worden getroffen om het 'voorstel tot ambtshalve schrapping' m.b.t. de inschrijving van de echtgenote van appellant ongedaan te maken, nu de feitelijke vaststellingen en de erop gestoelde conclusies door appellant, doch ook zijn echtgenote formeel worden ontkend en betwist! Ook de vermelding alsdat de appellant zou verklaard hebben aan de politie, met woonstcontrole belast "dat hij in Brussel verbleef" totaal foutief wordt voorgewend, omdat op de vraag van de politiebeambte de appellant -trouwens in aanwezigheid van de heer R. S. die zulks bereid is om te getuigen in rechte!- de appellant zegde 'dat hij in BRUSSEL geweest was, namelijk en in het bijzonder met zijn neef R. voor 2 dagen op familiebezoek in Brussel was geweest, wat evenwel totaal niets te zien heeft met of geheel vreemd is aan het IN BRUSSEL WONEN OF ALDAAR VERBLIJVEN!*

*Dat er derhalve een EFFECTIEVE en ONAFGEBROKEN samenwoning is van de appellant met zijn echtgenote H..*

*Derhalve de motivering noch in feite, noch in rechte afdoende is tot ondersteuning en verantwoording van de betwiste beslissingen.*

*Dat om zelfde redenen en gronden, doch onverminderd de inbreuk die de terugwijzing van appellant voor het recht op gezin en familie voor gevolg zou hebben, dient ook het bevel om het grondgebied te verlaten in zelfde beslissing gedaan, nietig verklaard."*

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat artikel 149 van de Grondwet de jurisdictionele motiveringplicht betreft en niet kan worden toegepast inzake bestuurshandelingen, zodat deze bepaling niet kan worden aangevoerd en dit onderdeel van het middel faalt naar recht.

Inzake de algemene rechtsbeginselen inzake goed en behoorlijk bestuur merkt de verwerende partij op dat deze omschrijving niet voldoet als omschrijving van een rechtsregel, zodat de aangevoerde schending ervan onontvankelijk is. Er wordt nagelaten aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht. Verzoeker laat eveneens na aan te geven op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel wordt geschonden. Desbetreffend kan de verwerende partij zich niet met kennis van zaken verdedigen. Dit onderdeel van het middel is eveneens onontvankelijk.

Inzake verzoekers concrete kritiek op de motieven van de beslissing laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen betreffende de motieven geen afbreuk kunnen doen aan de beslissing. De bestreden beslissing is ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven ondersteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uit een eenvoudige lezing van de motieven blijkt dat de bestreden beslissing geenszins kennelijk onredelijk tot stand is gekomen.

De verwerende partij verwijst naar artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd "de echtgenoot (...) die hem begeleidt of zich bij hem voegt". De verwerende partij wijst erop dat verzoeker dient te voldoen aan de wettelijke voorwaarde van gezamenlijke vestiging om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Naar vaste rechtspraak van de Raad van State vereist zulke gemeenschappelijke

vestiging het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, van een gezinscel, van een reële, echtelijke band, van een levensgemeenschap. Om de gezamenlijke vestiging te kunnen vaststellen, liet de verwerende partij niet minder dan tien woonstcontroles uitvoeren op tien verschillende data en tijdstippen verspreid over drie weken. De echtgenote van verzoeker kon geen enkele keer worden aangetroffen en verzoeker kon slechts één maal worden aangetroffen. Er vond ook een woonstcontrole plaats op zaterdag.

Waar verzoeker beweert dat zijn echtgenote door haar werk niet thuis is tussen 06.00 uur 's morgens en 21.00 uur 's avonds, dan diende zij de verwerende partij hiervan op de hoogte te brengen. Er kan immers niet van de verwerende partij verwacht worden dat zij dit veronderstelt. Er wordt van verzoeker en zijn echtgenote verwacht dat zij meewerken aan de procedure. De echtgenote van verzoeker wist of behoorde te weten dat de verblijfplaats zou worden gecontroleerd in het kader van de gezinsherenigingsprocedure van de echtgenoot. Bovendien blijkt uit het samenwoningsverslag dat ook een controle is gebeurd in het weekend, doch dat niemand kon worden aangetroffen. Daarenboven blijkt uit een burenbepvraging dat enkel verzoeker af en toe gezien wordt, terwijl verzoekers echtgenote in Nederland werkt en de kinderen in Nederland naar school gaan. Ook verzoeker die werkloos is, kon slechts tijdens één van de tien controles worden aangetroffen. Zijn beschouwing als zou hij twee dagen in Brussel zijn geweest voor een familiebezoek, kan niet volstaan ter verantwoording dat hij tijdens de overige controles niet werd aangetroffen. Evenmin kan een eventueel eerder positief woonstverslag in het kader van het verblijfsrecht van verzoekers echtgenote geen afbreuk doen aan de vaststelling dat deze echtgenote geen enkele keer kon worden aangetroffen bij de tien woonstcontroles in het kader van de verblijfsaanvraag van haar echtgenoot.

De omstandigheid dat verzoeker stappen zal ondernemen om het voorstel tot ambtelijke schrapping van zijn echtgenote ongedaan te maken, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat er op het ogenblik dat de beslissing werd genomen, een voorstel tot ambtelijke schrapping gedaan was.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

3.3.1. Het middel faalt naar recht voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 149 van de Grondwet. Artikel 149 van de Grondwet heeft immers betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht, terwijl *in casu* een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt. Artikel 149 van de Grondwet en de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie, die hierop betrekking heeft, kunnen bijgevolg in deze context niet dienstig worden ingeroepen.

3.3.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van “de algemene rechtsbeginselen inzake goed en behoorlijk bestuur” verduidelijkt verzoeker niet welk rechtsbeginsel of welk beginsel van behoorlijk bestuur hij bedoelt. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

3.3.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel, laat hij na de schending van dit beginsel met concrete gegevens uiteen te zetten. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40*bis*, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een

motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: uit het samenwoningsverslag blijkt dat de referentiepersoon niet op het opgegeven adres verblijft maar wel in Nederland, er werd voor haar een voorstel ambtelijke schrappling opgesteld; ook verzoeker werd slechts één maal aangetroffen terwijl de politie zich nochtans op verschillende data en uren aanbod; toen verzoeker op 23 december 2010 aangetroffen werd, verklaarde hij dat hij in Brussel verbleef; uit de burenbefragung blijkt dat enkel de man af en toe gezien wordt, dat de echtgenote en kinderen in Nederland verblijven, dat de echtgenote in Nederland werkt en dat de kinderen er naar school gaan; verzoeker kan zich bijgevolg niet bij de referentiepersoon voegen en voldoet daarom niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot, op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:*

*1° de echtgenoot of vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;*  
*(...)”.*

Hieruit volgt dat verzoeker zich moet voegen bij zijn Nederlandse echtgenote die in België verblijft. In de bestreden beslissing wordt het verblijf aan verzoeker geweigerd omdat de referentiepersoon, de Nederlandse echtgenote, niet op het opgegeven adres verblijft, maar wel in Nederland, dat voor de referentiepersoon een voorstel ambtelijke schrappling werd opgesteld, dat verzoeker zich bijgevolg niet bij de referentiepersoon kan voegen en daarom niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij formeel ontkent dat zijn echtgenote in Nederland zou wonen, hij wijst erop dat zij in België is ingeschreven na een positieve woonstcontrole maar dat zij in Nederland werkt en daardoor nooit thuis is tussen 06.00 uur 's morgens en 21.00 uur 's avonds. Zij woont volgens hem wel op hun gezamenlijk adres in België en brengt er de nachten en de weekends door. Verzoeker ontkent eveneens dat hij tijdens de woonstcontrole heeft verklaard in Brussel te verblijven, hij heeft enkel verklaard in Brussel geweest te zijn voor twee dagen wegens familiebezoek bij zijn neef. Verzoeker stelt dat hij effectief en onafgebroken samenwoont met zijn echtgenote in België.

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende. Uit het samenwoningsverslag opgesteld op 23 december 2010 blijkt dat er 10 woonstcontroles plaatsvonden op verschillende dagen en uren, waarvan één op een zaterdag. Uit deze controles blijkt dat de echtgenote nooit werd aangetroffen en verzoeker één keer. Tevens wordt vermeld: *“Persoonlijke voorwerpen (kleren, foto's): OK. Buurtonderzoek: Enkel de man wordt af en toe gezien. G. Eventuele opmerkingen: Alle dagen zoals vermeld, nooit iemand thuis. Op 23/12/10 te 11u enkel de man aangetroffen. Vertelde dat hij zogezegd in Brussel verbleef. De vrouw werkt en woont in Nederland, de kinderen gaan in Nederland naar school en wonen ook in Nederland. VAACB opgesteld voor de vrouw + de kinderen.”*

De loutere bewering van verzoeker dat zijn echtgenote op werkdagen van 06.00 uur tot 21.00 uur nooit thuis is, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat deze echtgenote nooit

thuis werd aangetroffen en dat buurtonderzoek heeft uitgewezen dat ze niet op dit adres woont maar in Nederland, waar de kinderen ook wonen en naar school gaan. Deze vaststelling steunt op de stukken van het dossier, meer bepaald op het samenwoningsverslag van de lokale politie van 23 december 2010, waaruit bovendien blijkt dat ook op een zaterdag een woonstcontrole werd uitgevoerd.

Waar verzoeker aanvoert dat niet wordt vermeld dat bij de woonstcontrole kledij, cosmetica en persoonlijke voorwerpen en goederen van de echtgenote werden aangetroffen, merkt de Raad op dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat een persoon die na tien woonstcontroles nooit thuis werd aangetroffen en waarvan buurtonderzoek uitwijst dat ze niet op dit adres woont maar in Nederland woont en werkt, niet op het opgegeven adres verblijft, en dit ondanks de aanwezigheid van persoonlijke voorwerpen in de woning. De omstandigheid dat deze persoonlijke voorwerpen aanwezig waren in de woning, dient niet te worden vermeld in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing worden alle elementen vermeld die erop wijzen dat verzoekers echtgenote niet op het opgegeven adres verblijft, wat volstaat om te concluderen dat verzoeker zich niet kan voegen bij deze referentiepersoon.

De omstandigheid dat verzoeker het voorstel tot ambtelijke schrapping van zijn echtgenote zal pogen ongedaan te maken, doet geen afbreuk aan dit motief van de bestreden beslissing, dat steunt op de gegevens van het dossier. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 ( c ) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De bewering van verzoeker dat hij niet zou verklaard hebben in Brussel te verblijven maar slechts op familiebezoek te zijn bij zijn neef in Brussel, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker slechts één keer van de tien woonstcontroles thuis werd aangetroffen en dat zijn echtgenote er nooit werd aangetroffen. Deze bewering van verzoeker doet bijgevolg geen afbreuk aan het hoofdmotief van de bestreden beslissing, namelijk dat hij zich niet kan voegen bij de referentiepersoon.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De motieven steunen op een correcte feitenvinding en zijn niet kennelijk onredelijk. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

3.3.5. Waar verzoeker verwijst naar *“de inbreuk die de terugwijzing van appellant voor het recht op gezin en familie voor gevolg zou hebben”* merkt de Raad op dat verzoeker dit onderdeel van het middel niet verder uitwerkt. Dit onderdeel is bijgevolg onontvankelijk.

3.3.6. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,  
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken  
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET